

[Jens Møller]

nisteren føler det sørgeligt bare at skulle nævne mit navn. Ærlig talt, jeg føler, at disse udtalelser var både nedladende og hånlige og ikke en statsminister værdige. Jeg har altid sat statsministeren højt som menneske, netop derfor gjorde udtalelserne mig ondt. Det gør mig også ondt, at statsministeren ikke er her i øjeblikket, så han selv kunne høre, at jeg udtalte disse ting.

I øvrigt er det ikke med nogen stor glæde, jeg tager ordet i denne finanslovdebat. Den foregår på en anden årstid end normalt, men ellers, må man vel sige, er alt ved det gamle, blot er tallene blevet lidt større, både hvad angår indtægter og udgifter, men det er der heller ikke noget nyt i. Det plejer de jo år for år.

Det, der måske gør det lidt mere skuffende, er, at man vel kunne have ventet noget nyt, fordi der er sket noget nyt, nemlig at vi har fået en regering hen over midten, en SV-regering, der, da den kom til, talte om stabilitet og om, at nu skulle udviklingen vendes. Men vi må foreløbig konstatere, at indtil nu er det ikke lykkedes at vende udviklingen.

Den stærke stigning i antallet af offentligt ansatte kan nok give én bange anelser. Vi hører ikke til dem, der mener, at man skal skære ned i en periode med stor arbejdsløshed, men man skal vel heller ikke gå den anden vej og nærmest lave en ansættelseseksplosion. Jeg skal gerne indrømme, at de oplysninger, der kom frem om disse mange nye ansættelser, kom noget bag på os. Vi havde faktisk regnet med, at med venstre i regeringen havde der været en vis garanti for, at sådan noget ikke skete, men vi må altså erkende, at den garanti var intet værd.

Vi tror, at noget af det, vi i folketinget må beskæftige os med i de kommende tider, er en prioritering af opgaverne i vort samfund. Vi ved efterhånden alle sammen, at ressourcerne har en vis begrænsning, og det er om at bruge dem bedst muligt.

Hvis vi tager et område som f. eks. sundhedsvæsenet, har vi jo erfaret i disse år, at der ingen grænser er for, hvad der kan bruges af penge inden for dette område, f. eks. inden for hospitalsvæsenet, ganske enkelt ingen grænser, og vi har set, at det ser ud, som om der ganske automatisk, efterhånden som mulighederne kommer, også bliver flere til at bruge dem. Når der bliver flere sengepladser, bliver der flere syge. Det er, som om

der er en automatik denne vej. Det er nok et spørgsmål, om ikke vi må til at prioritere på en anden måde og gå mere ind for det, man kunne kalde det forebyggende arbejde, og hermed mener jeg mere end det rent fysiske, planlægning, forureningsbekæmpelse osv. Den psykosomatiske sammenhæng er efterhånden anerkendt af alle læger og videnskabsmænd. Det var vel på tide, at også Danmarks politikere anerkendte den nære sammenhæng, der er mellem det psykologiske og det legemlige, at man forstod lidt bedre, at den megen sygdom, der findes i Danmark, og dermed de store udgifter, måske hænger sammen med, at mennesker ganske simpelt ikke trives i Danmark i dag. Det hænger sammen med kristeligt folkepartis familiepolitik, at det gælder om at skabe menneskelige forhold, hvor tryghed og medmenneskelighed kan prioriteres over statussymbolræs og materialisme, at vi må skabe et samfund, hvor levende væsener kan fungere under rimelige vilkår, så stress og misundelse, surhed, utilfredshed og had, der jo fører til sygdom, sjælelig og legemlig sygdom, kan blive afløst af en større tilfredshed og dermed af en større sundhed.

Hvis vi ser på en anden af de ting, vi må kæmpe med i disse dage, arbejdsløsheden, er det et parallelt problem. Arbejdsløsheden er i vore dage ikke så slem, som den var i 1930'erne, på den måde, at folk dengang ikke havde noget at leve af. Men den er slem for mennesket, for det menneske, der føler sig sat udenfor, som der ikke er brug for, og vi kan ikke fortsætte med at tømme hjemmene for mennesker, sende både mand og kone ud på arbejdsmarkedet og så tro, at der kan blive arbejde til dem alle sammen. Vi må lære, at det arbejde, der gøres i hjemmet, det arbejde, der gøres med børnene, deres opdragelse, ikke er et venstrehåndsarbejde, der kan laves efter arbejdstid, når man kommer hjem og er træt. Det er ikke et arbejde, man kan overlade til tilfældige mennesker og pædagoger og andre. Det er i allerhøjeste grad et højrehåndsarbejde. Det er noget, der må opprioriteres ganske væsentligt. Hvis vi skal det, må vi også sætte en økonomisk pris på det. Sådan er samfundet desværre, det har vi set. Vi mener, det er helt nødvendigt, at vi opprioriterer dette arbejde, at vi sætter en økonomisk pris på det, så det ikke bliver sådan, at statens tilskuds politik gør det tillok-